

debatt

redaksjon.is@lokalavisen

**Stolt? Flau?
Imponert? Provosert?
Si din mening!**

Hva skjer med Vestbanen?

I en debattartikkel i Aftenposten 4. desember 2008 (med overskriften «Hva skal vi med Nasjonal-muséet?») stilte arkitekt Fredrik A.S. Torp henimot et dusin konkrete spørsmål som alle gjaldt Nasjonalmuséets eksistensberet-tigelse. Spørsmålene var rettet til Nasjonalmuséets styre, skjønt rette adressat kanskje heller hadde vært de ansvarlige politiske myndigheter, ved kulturministe-ren. Fire måneder er gått, og ing-en ansvarlig instans har ennå sett seg befoyet til å besvare Torps meget betimelige spørsmål. Denne absolutte mangel på lydhørhet er forståelig, for noe vettugt svar er knapt mulig å gi. Helt fra stiftelsen for seks år siden har fusjonsmonstret «Nasjonalmuséet for kunst, arkitek-tur og design» fremstått som en sammenhengende skandalefølje-tong - et prosjekt som ikke har hatt noe annet kjent formål enn å rasere eksisterende livskraftige og tradisjonsrike kulturinstitu-sjoner, samt å tilfredsstille klå-fingrede kulturoperatorers for-fengelighet.

Denne debatten har våre myn-digheter ikke villet ta. Til gjen-gjeld har øvrighetene, med kul-turminister Giske i spissen, gått høyt ut på banen i en annen de-batt - nemlig spørsmålet om mu-séets lokalisering. Lokaliserings-debatter er noe som vi nord-menn virkelig kan. Det gjelder også våre statsråder, og her har budskapet vært overmåte klart: Nasjonalmuséet skal til Vestba-nen, noen omkamp skal ikke finne sted, og dermed bastal-**Gjennomføring av store, skjeli-**settende politiske prosjekter medfører stundom «collateral damage», som det så kjekt heter på militærpråket. Man kan jo ikke lage omelett uten å knuse egg, kan man vel?

Og fanden spare, knusing skal det bli! Hovedstadens urbane kulturlandskap forfaller, forvi-trer og forringes - i kulturpolitik-kens navn. I andre land synes man det ofte er OK å hegne om landets kulturarv og ta vare på praktbygninger fra en svunnen tid. Ikke som døde skall, men som levende institusjoner som

vitner om kontinuitet og histori-ebevissthet. Norsk kulturpoli-tikk anno 2009 går ut på at kul-turinstitusjoner må maltrakte-res, tilintetgjøres eller sendes i eksil for å gi kultokratiet på-skudd til å fylle opp byrommene med såkalte «signalbygg» som monumenter over seg selv og sin egen historieløshet. Blant offrene for denne vandalismen finner vi Nasjonalgalleriet, Deichmanske bibliotek, Historisk Museum, Kunstindustrimuséet og Munch-muséet.

Og nå kan media fortelle at også «de gamle vestbanebygning-ene» trolig må rives for å skaffe plass til Nasjonalmuséet, - dette som ledd i en flytte- og byggepro-cess som visstnok også omfatter et konkurrerende element i form av et Utenriksdepartement som tyvensynlig skal skysses ut av sine lokaler på Victoria Terrasse.

Dermed er vi vitne til nok et scenskifte i dramaet om Vestba-nen - et farsmessig skuespill med potensielle for en tragisk ut-gang.

Helt siden den gamle jernbane-

stasjonen ble nedlagt på slutten av 1980-tallet har utbyggingskåte-liebhabere lansert stadig nye pro-sjekter med formål å rasere den tiloversblevne bygningmassen og fylle igjen det tilhørende spor-området med nybygg for å huse eksisterende men angivelig hjem- og rotløse kulturinstitusjo-ner. Vi har bivånet en serie lokali-seringsdebatter, som i tur og uor-den har omfattet blant annet Operaen, Munch-muséet, Deich-manske bibliotek og Stenersen-muséet. (I februar 2005 foreslo

sogar Aftenposten å flytte de nar-komanes sprøyterom til Vestba-nen!). Siden mai ifor har kultur-minister Giske frontet planen om å la Nasjonalmuséet få eta-blere seg på tomten.

Om vi har forstått rett, er tan-ken at her skal det oppføres et skikkelig prangende signalbygg, som det heter i tidsriktig kultur-terminologi. Når en slik tanke først er tenkt, er det øyensynlig nærliggende at man også ønsker å kvitte seg med de gamle sta-sjonsbygningene. Disse vil jo el-lers både ta plass og ligge der

som en ubehagelig påminnelse om en fortid som vi ikke lenger gidder å vedkjenne oss.

Men er dette noe som kultur-ministeren egenmektig kan be-stemme? Og hvem - om noen - er det som har bestemt at Vestbane-området overhodet skal utbyg-ges?

Vestbanen er fredet, og ikke uten grunn. Disse trauste byg-ningene - trygt selvbeviste men likevel uten snev av påtrengende arroganse - utgjør den eneste lille gjenværende rest av det som en gang var bydelen Pipervika, og er samtidig et monument over en skjellsettende epoke i norsk sam-ferdslshistorie. Det er en byg-ningsmasse som utmerket godt kan tale en videre tilværelse med luft, lys og rom i rygg og flanker.

For tiden er rommet bak byg-ningene disponert som parke-ringsplass, oppdelt og kranset av høye trerekker. Kan hende ikke den optimale løsning, men greit nok inntil man får områd seg, og forhåpentligvis samle opp-slutning - gjennom en åpen, de-mokratisk prosess - om en plan

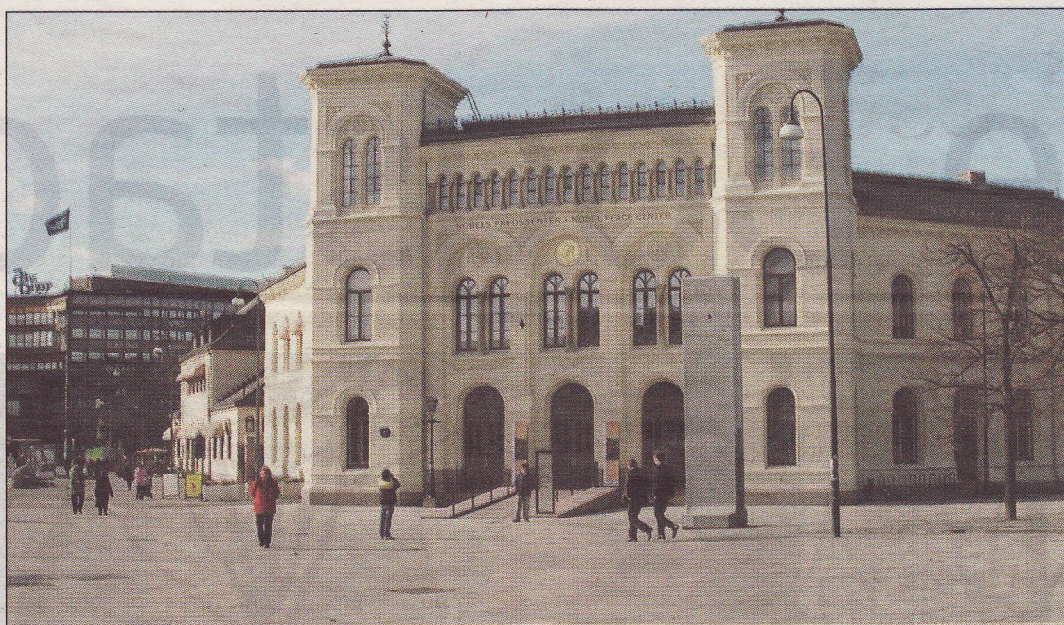
Lokalavisen Frogner

Send et Leserinnlegg til Lokalavisen. Skriv helst kort, slik at det blir plass til flere! Oppgi navn, mail- eller postadresse, og undertegn med fullt navn. Innlegg kan bli forkortet.

Vi foretrekker Leserinnlegg på cd eller e-post:

E-post: redaksjon.fs@lokalavisen.no

Postadresse: Sporveisgt 10, 0354 Oslo

VESTBANEN: – Vi har både tid og råd til å vente med utbygging, skriver innsenderen.

som bedre kan ivareta mulighetene for å skape et vellykket og harmonisk byrom. Hva med en tenkepause? Vi har både tid og råd til å vente! Så rekker man kanskje også - som en ekstra bonus - å oppleve at noen tar til vettet og skrinlegger Nasjonal-museet (denne ulykksalige vanskapningen bør uansett oppløses, og iallfall ikke brukes som påskudd på å fylle Vestbanetomten med unyttig bygningsmasse).

At utbyggingsappetitten iallfall delvis er motivert av økonomiske hensyn, er i og for seg legitimt nok. Dette er likevel ikke noe man må gjøre. Når byen i tidligere tider - hvor kommuneøkonomien kunne være trang nok - hadde råd til å unnlate å bebygge Frognerparken, Sten-

sparken, St.Hanshaugen og Tøyenparken, var dette valg som vi neppe bør beklage idag. Og det er de valgene som vi gjør idag, som vil skape fremtidens nåtid - og dens dom over sin fortid. Les gjerne foregående setning om igjen, og husk at de valg vi gjør med hensyn til byens arealbruk og utseende, fremfor alt er verdivalg. Det er valg som vi gjør for våre etterkommere, valg som gjelder de fysiske rammer om deres dagligliv, valg av de verdier som de skal få glede eller ergre seg over.

Den fortetningsiveren som i en årrekke har preget Oslos indre by, er ikke utelukkende noe negativt. Mange bydeler og nærmiljøer opplever en spennende fornyelse, hvor også moderne arkitektoniske uttrykk

kommer til sin rett. At så også vil være tilfellet med de foreliggende planer for Vestbaneområdet, har likevel formodningen mot seg. Dette er et byrom som krever forståelse for verdien av å hegne om vår kulturarv, kombinert med ivaretagelsen av storbyens behov for grønne lunger.

Ibsens tragiske dramafigur byggmester Solness måtte til slutt stille seg spørsmålet om hvorfor i all verden han hadde gjennomført sitt tvilsomme byggeprosjekt. La oss slippe å gå i samme fellen. La oss også minnes Fjellvettregel nr. 8: «Vend i tide, det er ingen skam å snu». Det er faktisk ikke for sent å legge utbyggingsplanene på is.

Odd Gunnar Skagestad
Kirkeveien